

LECTIO bij Mt. 25, 14-30

... Een man gaat op reis naar het buitenland en vertrouwt zijn bezit toe aan zijn dienaars, ieder naar zijn bekwaamheid. Bij de terugkeer van hun heer wordt hen rekenschap gevraagd. Twee dienaars worden beloond, want zij hebben gedaan wat ze konden, dag na dag, zich bewust dat er moet gewerkt worden, dat er vruchten moeten geoogst worden. Een derde dienaar wordt echter totaal vernietigd, wordt zelfs als 'onnutte' knecht buiten geworpen in de duisternis, niettegenstaande hij geen bedrog heeft gepleegd. Wat nog meer verwachten? Wat heeft hij dan niet gedaan in wat zijn heer van hem verwachtte? En toch, hij is een slechte knecht die het vertrouwen van zijn heer heeft beschaamd.

Zo ook schenkt God de mens vertrouwen. Hij geeft aan iedereen een opdracht; iedereen heeft in zich de mogelijkheid om Zijn liefde, de liefde van God de Vader in volle vrijheid al dan niet te beantwoorden in woord en daad. Hij is een Vader van wie wij weten dat Hij oneindig liefheeft, oneindig mild en begrijpend is tegenover zwakken, zondaars en overal waar maar iets van goede wil aanwezig is.

Maar -en dit horen wij heel duidelijk in deze parabel- Hij vraagt ook rekenschap tot in het kleinste detail. Niet zomaar een goezakkige God dus! Ook geen potentaat, tegen wiens willekeur men zich moet veilig stellen door een angstvallig onderhouden van wetten en voorschriften en nog eens wetten. 'Nood breekt wet' zegt een gekend spreekwoord. Zo zouden we het vertrek van de heer kunnen beschouwen als een soort test om de houding van de dienaars bloot te leggen.

Als we doorvertalen, dan kunnen we zeggen dat christenen die uit vrees om verkeerd te handelen, geen risico durven nemen; die alles maar willen laten zoals het is en wier grote zorg erin bestaat het toevertrouwde pand, de Blijde Boodschap en het geloof in Jezus Christus, veilig op te bergen om het te bewaren tot de wederkomst van de Heer, een houding hebben die radicaal wordt afgewezen. Men kan zaad op zo'n veilige diepte gaan zaaien, dat het verstikt en het daglicht nooit ziet, laat staan vruchten draagt.

Christen zijn blijkt dus wel een kwestie te zijn van doén en beléven; een kwestie van zichzelf zonder berekening durven in te zetten in de wijngaard van de Heer; Zijn voorbeeld navolgend en Zijn woorden in praktijk brengend. Niet wachten dus op betere tijden, want wellicht komt de Heer terug nog voor die betere tijden zijn aangebroken.

Christen zijn betekent zich niet opsluiten in overdreven voorzichtigheid. Ook niet beginnen te handelen in het wilde weg, maar wel durven aan de slag gaan, zoals Jezus het ons heeft voorgedaan en leert. Zo zal onze spontane handeling in geloof en vertrouwen de houding van ons hart openbaren. Want liefde beantwoorden, is geen bevel, maar een vrije keuze waartoe we uitgenodigd worden tot de Heer eens zal zeggen 'goede en trouwe knecht, ga binnen in de vreugde van de Heer!' Amen.

pastoor Stani